

Všetko bolo zlé. Podvečer začalo pršať, bol deň pred sviatkami a navyše to bol piatok a po celom meste dopravné zápchy. Bolo prakticky nemožné dostať sa niekam preč. No napriek všetkým týmto ťažkostiam sa mnohí rozhodli odísť z mesta, ponavštevovať svojich blízkych a najmä zapáliť symbolické sviečky na hroboch.

Na moste už dobrých pár minút stál autobus. Obyčajná modrá SAD-ka, plná cestujúcich. Ak aj boli niektorí nervózni z dlhej cesty, nedávali to najavo. Žena vpredu si čítala časopis, dievča vedľa nej ťukalo do mobilu. Mladý muž, asi dvadsaťročný, ktorý sedel za nimi, sa ticho pozeral z okna. Pozoroval kvapky, počúval trúbenie áut... a najmä premýšľal.

„Maťo, máš tento víkend čas?“ zavolala mu matka ráno.

„Mám čas?“ zamyslel sa.

Podľa toho, o čo ide, usúdil. Ak treba pokosiť trávnik, tak nie. Ak treba ísť pohrabať lístie v záhrade, tak to tiež nie. Hmm...

„mám čas,“ zamrmlal napokon.

„Chcem, aby si išiel na víkend pozrieť babku,“ oznámila mu mama.

Pekné, že chceš, pomyslel si.

„Vlastne som si spomenul, že tento víkend musím...“ Začal Maťo, no mama ho prerušila.

„Pôjdeš. Mňa celý týždeň bolia klby, to predsa vieš. Kristína s otcom sú v Škótsku, ak si náhodou zabudol, takže pôjdeš ty. A žiadne ale,“ dokončila a zrušila mu hovor. Normálne surovo mu zrušila hovor! Ani si poriadne nestihol vymyslieť výhovorku. K babke na víkend.... No teda pôjde, raz ho to predsa nezabije. Aj tak ju nevidel už celú večnosť. Alebo žeby nešiel? Nie, nemôže neposlúchnuť.

Zasmial sa na sebe. Má dvadsať a nevie sa vzoprieť vlastnej matke.

Autobus sa terigal po hrbolatej ceste. Po chvíli zastal.

„Konečná!“ zakričal šofér a Maťo, jediný cestujúci, precitol. Akosi sa mu počas jazdy zavreli oči.

Z autobusu ospalo vyšiel vonku do studenej prírody. Chvíľu mu trvalo kým sa pozbieral a zistil kto je a kam ide. Poobzeral sa doprava, doľava a celkom poľahky našiel cestu, ktorá viedla až k domu jeho babky. Pamätal si ju dobre ešte z detstva, kedysi tu so sestrou Kristínou trávieval každú voľnú chvíľu.

Kedysi, pomyslel si.

Vlastne, možno je dobre, že sem prišiel. Aspoň nachvíľu vypadol z toho ustavične uponáhľaného a meniaceho sa mesta. Tu sa nikdy nič nemenilo.

Cesta bola mokrá a na zemi sa válali kopy popadaného lístia. Suseda jeho babky, ktorú prezýval Kukaňa, ešte vždy vystavovala otrasného krikľavého trpaslíka a nad dverami sa jej stále vynímal gýčový nápis „Vitajte doma“.

Presne tak, ako si to pamätal.

V dome, kde bývala Maťova babka sa svietilo len jediné svetlo. V kuchyni.

Maťo otvoril starú zhrdzavenú bránu a poobzeral sa. Pri jabloni sa čosi mihlo.

„Sára, k nohe!“ zakričal, no potom si uvedomil, že stará sučka je už dávno mŕtva.

Prešiel po chodníku až k vchodovým dverám a zazvonil, no zvnútra sa neozval žiaden zvuk. Akiste sa babke pokazil zvonček a nemal jej ho kto opraviť. Skúsil otvoriť dvere a mal šťastie, boli odomknuté.

Vošiel do chodby. Z uchyne sa ozýval hlas rádia, podľa slov, ktoré začul usúdil, že je to nejaká náboženská stanica. Babka sa asi modlí. Možno aj zaňho.

Usmial sa. Vyzul si topánky a otvoril kuchynské dvere.

Babka sedela za stolom a zašívala ponožky. Keď zbadala vchádzať Maťu, vyskočila na rovné nohy a takmer vypustila ihlu z rúk.

„Martinko! Už si mi len tu! Myslela som si, že už ani neprídeš.“ Prišla k Maťovi a pobožkala ho na líca, na pravé, aj na ľavé.

„Toto som ti, babka, doniesol...“ Vložil na stôl chlieb a maslo, ktoré kúpil ráno v Tesco. „Aby si nemusela ráno do obchodu,“ vysvetlil.

„Jajže, Martinko, veď obchod je zajtra zatvorený. Zajtra je sviatok Všetkých svätých, na omšu spolu pôjdeme.“

Maťo bol ticho, nemal srdce povedať babke, že v kostole nebol už asi tri roky.

„Ale si mi vyrástol,“ pokračovala babka. „Už by sa ti aj ženiť patrilo.“

V duchu sa uškrnul. Ženiť, no jasné.

„Frajerku už máš?“ spýtala sa babka.

„Nemám,“ odvetil Maťo.

Babka sa zamyslela.

„To je chyba. Ale neboj sa ty nič, poviem susede Kramárke, tá pozná dievčat, ojojój! Nejakú ti už len nájdeme.“

Maťo vrhol zničený pohľad na dlážku.

„A ty si mi už iste aj hladný, však? Sadkaj si tuto ku stolu, spravím ti mrvance s mliekom. Dáš si teraz čajík?“

„Dám si,“ povedal Maťo, hoci by si omnoho radšej dal niečo na zahriatie. Ale keď čaj, tak čaj.

„Spravím ti taký bylinkový, dobre? Sused Čižmár mi v lete natrhal byliniek, materinu dúšku, repík aj skorocel, tak som si nasušila. Uvidíš, to je dobrý čajík.“

Babka zmizla v komore a Maťo sa zadíval na drevo, ktoré ticho pukotalo v krbe.

„Aké je tu ticho a pokoj,“ pomyslel si. „Tu sa vždy cítim tak...tak fajn.“

Chvíľu len tak sedel, no potom si spomenul na zvonček. Trebalo by ho opraviť. Vzal z kuchyne stolček, dal si ho do chodby a postavil sa naň. Opatrne odmontoval zvonček sponad dverí a vzal ho dolu do pivnice. Našiel nejaké skrutkovače, rozobral ho a napravil čo bolo treba. Potom ho pripevnil naspäť do chodby, vyšiel pred dvere a zazvonil. Z domu sa ozvalo pípanie.

„Čo sa deje?“ Pribehla babka k dverám.

„Opravil som zvonček,“ vysvetlil Maťo.

Babka sa viditeľne potešila.

„No vidíš Martinko, aký si len šikovný. Už som chcela suseda Turiaka volať. Vieš čo by si mi ešte mohol kým uvarím tie mrvance? Pohrabať záhradu. Ešte nie je úplná tma, ty si mladý, zo tri razy sa pozvrtaš a máš to hotové.“

„Dobre, spravím to,“ povedal Maťo, hoci sa mu príliš nechcelo ísť niečo robiť vonku. Ale babke predsa pomôže.

Vošiel do šopy, ktorá stála pri dome a chvíľu hľadal hrable. Potom sa do toho pustil. Pohrabal prednú aj zadnú záhradu, pozbieral popadané jablká a popritom si popískoval „Ešte som sa neoženil...“ Ktovie, prečo mu práve táto pesnička zišla na um. Potom si spomenul na bránku, ak ju išiel naolejovať. Aspoň prestala vŕzgať.

„Čo by som ešte také spravil...“ premýšľal nahlas, keď vtom sa spoza bránky ozvalo: „Maťo si to ty?“

Pozrel sa, kto to naňho kričí. Bola to Lenka, dcéra suseda Čižmára.

„Ahoj Lenka, áno, som to ja,“ odvetil a cítil sa strašne hlúpo.

„A čo si tu tak zavítal?“ začudovala sa Lenka. „Už som ťa dávno nevidela.“

„Babku som prišiel na sviatky pozrieť.“

„Tak to sa ešte uvidíme. Na omšu ráno pôjdeš?“

„Hej,“ povedal Maťo a sám bol prekvapený svojou odpoveďou.

„Aj ja. Tak sa maj, ja idem ešte do obchodu nakúpiť, zajtra je zatvorené,“ povedala Lenka a rozbehla sa dolu chodníkom.

Maťo ešte chvíľu stál pri bránke.

„Martinko, pod' už, mrvance sú hotové,“ zakričala naňho babka.

Mrvance boli chutné, mlieko sladké a v kuchyni príjemné teplo. Sedeli s babkou pri stole a zhovárali sa, čo má Maťo nové, čo má babka nové, kto sa pobil a kto komu ukradol ovcu.

Chvíľu pred deviatou vstala babka od stola.

„Vieš čo Martinko môj, ja si už pôjdem ľahnúť a v posteli sa ešte pomodlím ruženec. Ty si tu ešte sedkaj koľko chceš a potom si choď ľahnúť aj ty, posteľ som ti už postlala. Ráno ťa zobudím do kostolíka a potom spolu pôjdeme dedkovi na hrob zapáliť sviečky.“

Maťo prikývol a ľahol si na váľandu. Takmer okamžite zaspal. V sne a mu zdalo o babke a dedkovi, ako mali každú nedeľu, keď u nich bol, na obed hovädziu polievku a rezne; zdalo sa mu o susede Kukani, o tom ako jej raz nechtiac rozbil okno; o tom, ako bol z dedkom na poľovačke... no a nakonie sa mu nachvíľu zazdalo aj o Lenke. Zrazu sa prebudil. Zajtra bude dlhý deň, pôjde si ľahnúť do izby.

Vstal, rozhrabal pahrebu v krbe, zhasol a vyšiel z kuchyne.

Kukučkové hodiny na stene odbili jedenásť.